

Over kwali-tijd in opvoeden

‘Meer quality time met de kinderen’. Het was, naast **‘meer sporten’**, wellicht één van de **meest gehoorde voornemens afgelopen januari**. Met deze ‘kwaliteitstijd’ bedoelen we dan doorgaans een aangename tijd die we samen met onze partner en kinderen doorbrengen. Samen een gezelschapsspelletje spelen, wat meer samen naar het park of het lokale speelveldje, een uitje naar zee of zoo.

Een tijd van aandacht en interesse, die het tekort aan die dingen in meer drukbezette periodes compenseert. **Drukbezette ouders die we zijn, menen we te weinig tijd te hebben voor de kinderen.** Niet zelden beweren we dan dat niet zozeer de hoeveelheid tijd, maar wel de kwaliteit van de momenten waarop we samen zijn, van belang is.

Toegegeven, de cijfers lopen nogal uiteen. Maar heel wat onderzoek wijst uit dat we net méér aandacht dan ooit hebben voor onze kinderen

Maar is het wel zo dat we te weinig tijd maken voor onze kinderen? Toegegeven, de cijfers over de tijd die ouders aan hun kinderen besteden, lopen nogal uiteen, maar **toch wijzen heel wat onderzoeksresultaten uit dat we net méér aandacht dan ooit hebben voor de kinderen.**

Uit het Nederlandse Gezinsrapport (2011) blijkt bijvoorbeeld dat de tijd die ouders aan hun kinderen besteden, is verdubbeld sinds 1980. Moeders spenderen 13,9 uur per week aan de kinderen, vaders 6,3 uur. Een thuisblijvende moeder in de jaren 80 was meer bezig met het huishouden dan met het spel of huiswerk van de kinderen. Toegegeven, die kindgerichte uren van papa en mama verschillen nogal. Maar daar dieper op ingaan zou ons te ver brengen. Hoe dan ook **zorgt het moderne idee dat opvoeden een zaak is van beide ouders er mee voor dat de tijdsinvestering in kinderen jaar op jaar toeneemt.**

Al is het maar de vraag of onze kinderen daar altijd mee gediend zijn. Hoeveel keer gebeurt het niet dat die bewust geplande samentijd wat ongelukkig uitvalt, en we achterblijven met het gevoel dat onze kinderen net lekker bezig waren? Dat we ons, met de beste bedoelingen, aan onze kinderen hebben opgedrongen? Maar ook omgekeerd: dat de kinderen best tevreden zijn over de activiteit die samen deden, maar wijzelf piekeren over de gedachte dat er meer in zat. Dat we het de volgende keer anders zullen aanpakken.

Hoeveel keer gebeurt het niet dat die bewust samen geplande tijd wat ongelukkig uitvalt, omdat de kinderen net lekker bezig waren?

Het risico van al die niet ingeloste verwachtingen schuilt in dat dekselse woord: *quality time*. Het woord quality time schrijft het immers al voor: zulke momenten met onze kinderen moeten blijkbaar van hoge ‘kwaliteit’ zijn. We hopen dat de activiteiten kinderen beklijven en de tijd die we voor hen reserveren ons dichterbij tot elkaar brengt.

Zulke hoop is begrijpelijk, maar net zoals geluk kunnen we mooie ouder-kindmomenten niet afdwingen. Begrijp me niet verkeerd: zulke momenten komen wel degelijk in de opvoeding voor, maar dan meer als neveneffect van een activiteit die op iets totaal anders gericht was.

Het gesprek met je tiener terwijl je in de file staat. De spontane grapjes tijdens het wachten aan de kassa in de supermarkt: die kun je niet inplannen

In die zin zijn het 'gestolen momenten'. De spontane grapjes met jouw kind tijdens het wachten aan de kassa bij het boodschappen doen. Of het goede gesprek dat zich ontspint met jouw tiener terwijl je in de file staat: dat kun je niet inplannen. **Die momenten, die dus niet maakbaar zijn, maar het opvoeden wel de moeite waard maken,** vallen tussen allerlei geplande activiteiten in.

Geen kwaliteitstijd dus, maar tussentijd. Ik gun iedere ouder in 2023 meer tussentijd met de kinderen.